De samenwerking tussen huisarts en psycholoog: wat denkt de patiënt hierover?

Haio: VERLEIJE Matthias , U.A.
Promotor: VAN ROYEN Paul , U.A.
Praktijkopleider: VAN DEN BRANDEN Ann

Context: Veel Belgen kampen met milde tot matige psychologische problemen. De huisarts en de psycholoog spelen een centrale rol in het detecteren en behandelen van deze psychologische problemen. In de huidige literatuur alsook het nieuwe model van het Kenniscentrum (KCE) is er weinig aandacht voor de visie van de patiënt over de samenwerking tussen huisarts en psycholoog.

Onderzoeksvraag: ' Wat is de mening van de patiënt over open communicatie tussen huisarts en psycholoog? Waarom wel/niet? ' ' Welke informatie mag er in de verwijsbrief staan? ' ' Zijn er bezwaren om dit elektronisch te doen, bv. via SumEHR? ' ' Wat is de visie van de patiënt over het voorgestelde model van het KCE voor mentale gezondheidszorg?

Methode: Er werd een descriptief, kwalitatief onderzoek opgesteld met semigestructureerde interviews met patiënten. Deze resultaten werden voorgelegd in een focusgroep van huisartsen en psychologen. Alle resultaten werden thematisch geanalyseerd met behulp van Nvivo.

Resultaten: Tien patiënten (gemiddelde leeftijd: 46,6 jr; 6 mannen, 4 vrouwen) die naar een psycholoog zijn geweest geïnterviewd, waarvan 5 na verwijzing door de huisarts, werden geïnterviewd. Hieruit bleek dat de huisarts meer verantwoordelijkheden toegekend kreeg naargelang de vertrouwensband met de patiënt. Meer specifiek gaat dit over de keuze van psycholoog, diagnostiek, steun, inkorting van de wachttijd en administratieve functies. Patiënten stonden positief over communicatie tussen hulpverleners, maar in de realiteit gebeurde dit door de hoge werkdruk zelden. De visie van de patiënt over het KCE-model was wegens de betaalbaarheid en de diverse rollen die de huisarts en eerstelijnspsycholoog hierin kunnen spelen positief. Het beperkt aantal terugbetaalde sessies werd als negatief ervaren. De resultaten werden voorgelegd aan een focusgroep van 4 psychologen en 3 huisartsen (gemiddelde leeftijd 37 jaar; 5 vrouwen, 2 mannen). Enkel informatie over eerdere opnames en diagnostiek wordt als relevant geacht door hulpverleners. Er heerst een terughoudendheid over elektronische communicatie wegens de vertrouwelijkheid van de informatie en de toegankelijkheid voor andere hulpverleners.

Conclusie: De huisarts kan bij patiënten met psychologische problemen verschillende verantwoordelijkheden opnemen naargelang de vertrouwensband met hen. Patiënten staan positief over interdisciplinaire communicatie, maar er is meer onderzoek nodig over hoe dit praktisch kan en/of dit op een elektronische manier kan gebeuren.